דאי ס"ד תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא

בעי תגלחת לא תגלחת דנזירות קתני ת"ש

ווטמא ראש נזרו "בטהור שנטמא הכתוב"

מדבר שהוא מעון העברת שער והבאת

ציפרין ולפטור את הנזיר בקבר ישאין טעון

העברת שער והבאת ציפרין והלא דברים

ק"ו ומה מהור שנממא מעון העברת שער

והבאת ציפרין מי שהיה ממא מתחלה אינו

דין שיהא מעון העברת שער והבאת ציפרין

ת"ל וממא ראש נזרו במי שהיה מהור ונממא

הכתוב מדבר שיהא מעון העברת שער

והבאת ציפרין ולפטור את הנזיר בקבר ש"מ

מאן תנא הא דת"ר שאין בין ממא שנזר לנזיר

מהור שנממא אלא שממא שנזר שביעי שלו

עולה לו מן המנין ונזיר מהור שנממא אין

שביעי שלו עולה לו מן המנין א"ר חסדא

רבי היא דאמר רבי אין נזירות מהרה חלה

אלא עד שמיני דאי תימא ר' יוםי בר' יהודה

היא האמר נזירות דמהרה משביעי הוא

דחיילא יומי רבי ומאי ר' יוםי ברבי יהודה

ביום ההוא יביום דתניא יביום את ראשו ביום ההוא יביום

הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה

אומר ביום תגלחתו והא דתנן יונזיר שנממא

טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד

מאן תנא אמר רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה

היא דאמר נזירות מהרה משביעי חיילא

ומשכחת לה כגון שנממא בשביעי וחזר

ונטמא בשביעי יומני ר' יוםי בר' יהודה היא)

כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו

חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא אי

דנממא בשביעי וחזר ונממא בשביעי (וחזר

ונטמא בשביעי) כולהו טומאה אריכתא היא

ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי

יצתה שעה שראויה להביא קרבן מאי טעמא

דרבי אמר קרא יוכפר עליו מאשר חמא על

הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוםי ברבי

יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו

יג א מיי׳ פ״ו מהל׳ נזירות הלכה ג:

מירות הככה ג: יד ב מיי׳ שם הלכה ח: מו ג מיי׳ שם הלכה ז: מו ד מיי׳ שם הלי טו

:וע"ם בכ"מו

יח.

לעיל יו. יו:, ב) [כריתות ב:], ג) כריתות ט., ד) ס"ל ל"ג, ב:], ג) [ויקרא יד],
 ל"ג, ב) [ויקרא יד],
 ל"ב, ב) [ויקרא יד],

נוסחת הריב"ז

לן דכיון: בן מירותו אינו דין: גן כדאמר": דן שנר ליחל בכ"י: הן דאינו ו) שמביל בי קרבן חלון תול שביעי שלו עולה לו מן המנין דמיר עהור שטמחל אין שביעי שלו עולה לו מן המנין דמת אין מירות עהרה חלה עליו עד יום שמיני שמביל קרבנומיו דמניא וקדש כיו" עליו עד יום שמיני שמביל קרבנומיו דמניא וקדש כיו" עליו על דו אין דאינו ון דמשינ: כו": לן אח חלחב: מן לא מתחוקמל כר" ליחל בכ"י: כן דממיני המ"ד ואחר כך מה"י שהול הלוחנו שחלה עליו מירות: מגלחמו שחלה עליו מירות:

הגהות הב"ח

מגנמתו שמנט עליו טילות. דאהדר אטמי קודם שהביא קרבנו לחייב אותו בשני

קרבנות טומאה: ורב וכו':

ל) רש"י ז"ה לעולם וכר והלי דקאמר ימי חלונו (ל) בא"ר כשהול מתגלה כל"ל ותיכם פריך נמחק: בא"ר כשהול מתגלה (ל) בא"ר כשהול מתגלה מיון (ל) ד"ה לו לו (ל) ד"ה ללן מיון כל והיה ש"מ ברי שטמא שמר: (מ) ד"ה ללן הלשו כל"ל ותיכם לה שטמא שמר: (מ) ד"ה כגון כלשו כל"ל ותיכם לה שטמא וכרי והיה כגון שטמא וכרי והיה כגון בשנתל וכרי אינו שיה להיה שומאה שנותל וכרי אינו וברי ללל ליכל וכי ואינו מיין דנומתל ביים שמייני וכרי ומחייב דאליבא דכבי כיון דנומתל ביים שמייני וכרי ומחייב דאליבא דכבי כיון דנומתל ביים שמייני וכרי מחייב ביים שמייני וכרי מחייב היה"ל ותיכם לאי נמחים, והד"ל ותיכם לאי נמחק: והד"ל ותיכם לאי נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

אן רש"י ד"ה כגון שנטמא וכיר וחזר ונטמא ביום ז' וכיר וחזר ונטמא ביום ז' בעיה ביו בעיה ביו ביום ביו. בייב עי בעיה מגלחנו וכיר והא לחמן פי' אחל לחמן פי' מילופי בייב' גרקאות לעיל שהגיהו גרקאות לעיל שהגיהו בתלאות לעיל שהגיהו בתלאות לעיל שהגיהו בתכם. אורח מיטור:

הגהות התוספות 1. מיבת משביעי נמחק. 2. 5"ל כולהו.

דאי סלקא דעסך חגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי חגלחת. והכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגו'⁶) וההוא דינא דקא מייתי ומה נזיר בקבר כו' היכי קאתי והא זה וזה ראויין לתגלחת: לעולם אימא לך תגלחת דטומאה שכיון שהוזה ושנה וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי

(ה) דקה פריך ימי חלוטו שחין שערו ראוי לתגלחת בתגלחת דנזירות קאמר דאילו מירות בקבר כשהוא (כ) מגלח מעכשיו מתגלח על נזירות אבל נזיר מצורע כשמתגלח תחילה מתגלח על שנתרפא מלרעתו והכי קתני ימי חלוטו שאין ראוי לתגלחת טומאה דנזיר אלא לתגלחת דלרעת לא כל שכן שאין עולין מן המנין דמירות דטהרה ולעולם אימא לך היכא דנזר והוא בבית הקברות טעון גילוח דטומחה: סח שמע וכי ימום מם עליו בפתע פתאום בטהור שנטמא כו': נויר בקבר. שהיה טמא מתחילת בונירות: אינו דין כו'. (ג) גומדהתני ולפטור את המיר בקבר שאין טעון העברת שער שמע מינה דאין טעון גילוח דושער ש"מ: אלא (ד) טמא שנור שביעי שלו. שטובל בו עולה לו מן המנין דהואיל הואינו בר קרבן מתחיל למנות מבו ביום: ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני חשמביה קרבנותיו כו': דתניה וקדש הת רחשו. שיתחיל למנות לענין מירות ביום הבאת קרבנותיו שהוא שמיני כדכתיבו וביום השמיני יביא שתי תורים: ביום תגלחתו. שהוא שביעי כדכתיב וגילח (ס) את ראשו ביום טהרתו ביום השביעי יגלחנוי : והא דתנן נויר שנטמא כו' מאן סנא. יוחשיב להו טומאות הרבה ואפ"ה לא מייתי עלייהו אלא קרבן אחד: אמר רב חסדא ר׳ יוסי ברבי יהודה היא. דאמר מירות טהרה משביעי שהוא יום תגלחתו חיילא עילויה: ומשכחת לה. דתיהוי טומאות הרבה: לגון שנטמא. ומנה ששה כדי להזות חשליה בשלישי ובשביעי א] וחזר ונטמא ביו' ז' דטומאה אחריתי איהרי הואיל וטבל בו ביום אבל בקרבן אינו חייב אלא אחד שכל זמן שלא יצתה שעה שראויה להביא קרבן שעדיין לא הגיע ליום ח' אינו חייב אלא קרבן אחד אבל אם נטמא

וחזר ונטמא בששי אינו קורא לו טומאות הרבה לפי שעדיין לא חל עליו טהרה כלל (י) ודמי ש לטומאה אריכתא. דאי אליבא דרבי לא משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלא קרבן אחד דאי אמרת משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלא קרבן אחד אינו חייב אלא קרבן אחד לסוף ימי טהרתו כיון דנזירות דטהרה לא חיילא עליה עד יום שמיני כולה חדא טומאה אריכתא היא לא חיילא עליה עד יום שמיני כולה חדא טומאה אריכתא היא וליכא בהו טומאות הרבה. ואי אמרת כגון דנטמא שבשמיני וחויין וליכא בהו טומאות הרבה הא נמי לא מיתרלתא דלא יביא אלא קרבן לחד להי אליבא דרבי כיון דנטמא יום שמיני שילתה שעה שראייה להביא בה קרבן נתחייב על כל שאחד. הילכך לא מיתוקמא לא חיילא עליה נוירות דעיהרה ש"מ: מאי טעמא דרבי. דאמר לא חיילא עליה נוירות דעיהרה עד יום הבאת קרבומיו: דאמר קרא וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וגו'. שדמשמע אימתי וקדש את ראשו שתחיל למנות בו בזמן שכיפר עליו דהיינו בשמיני ש:

יכור חלומו מי לא בעי תגלחת. בסוף ימי חלוטו כדכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו אבל תגלחת דטהרה לית ביה במלורע דגם תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו מחוך טומאה הוא מגלחה שגם בימי ספרו מטמא אדם במגע: לא תגלחת שומאה

דנזירות קתני. כלומר לעולם אימא לך תגלחת דטומאה ודקאמרת דבימי חלוטו נמי איכא תגלחת דטומאה לא תגלחת דנזירות קתני דנזיר בקבר ראוי שערו לתגלחת מחמת נזירות ובימי חלוטו לא בעי תגלחת דטומאה מחמת נזירות אלא מחמת לרעתו וזה אין שייך למזירות כלל הילכך לא יעלו לו ימיו למירותו: במהוך שנממא הבתוב מדבר. כלומר שהתחיל למנות מירות בטהרה ואחרי כן נטמא כדכתיב והימים הראשונים יפלו: ולפמור את הנזיר בקבר שאין מעון העברת שיער והבאת ציפרים. והוא הדין דממעט ליה מאשם דכתיב בההוא עניינא והיינו דקאמר במתני' בנזיר בהבר אינו מביא קרבן טומאה דמיעטיה קרא כדדרשינן הכא: והלא דברים ק"ו. פירוש אי לא

מיעטיה קרא ומה שהור שנטמא טעון כו' כלומר שטומאחו הזקיקתו לכך כל שכן היכא דנטמא מתחילתו שטמא ביותר שהזקיקתו טומאחו לכל ח"ל וטמא ראש טורו מיותר דמני למימר וכי ימות מת [עליו] בפתע פתאום וגלח ראשו: ביום הבאת קרבנותיו. דכך כתיב

בקרא ביום השמיני יביא שמי מורים וכו' וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש ראשו ביום ההוא שמעינן ביום שמיני שהוא הבאת קרבנותיו כדמפרש לקמן בסמוך:

ביום תגלחתו. הכמוב מדבר דהיינו

בשביעי בסמוך מפרט

מעמא: והא דתגן. פ' קמא דכרימות

בולדף ט.): כישביעי הוא דחיילא.
משביעי: שמתחיל לימנות נזירות
משביעי: וכישבחת שומאות
מחביעי: וכישבחת שומאות
הרבה. כגון שנטמא ביום שביעי
וחזר ונטמא בשביעי לסוף שביעי אחר
שהזה ושנה וטבל דמיד כשהזה וטבל
חל עליו באותו יום נזירות טהרה שיום
שביעי הוי ממנין שלשים כי נטמא
ביום שביעי כיון דחל עליה נזירות

ביום ביום אביעי כיון דחל עליה טירות מהרה כבר חשיב ליה טומחה חחריתי ולח הוה כנטמח בששי דההים ודחי טומחה חריכתה ולח הוה כנטמח בששי דההים ודחי טומחה חריכתה היח דחכתי לח חל עליה טירות טהרה ומכל מקום פוטר עלמו מקרבן טומחה חחר כיון שנטמח בשביעי ולח ילח שעה חחת ליום שרחיי הוח להביח קרבנות דהיינו ביום שמיני:

דאר רבי. דחמר דחינו מתחיל למנות טירות טהרה עד יום שמיני כולהי טומחה חריכתה היח דלח נרחה עדיין להתחיל טירות והוי כחילו נטמח בששי וחמחי קרי ליה טומחות הרבה וחי דטמח בשמיני כו' כיון דילח לשעה שרחיי להבשה חברה קרבותיו והוי כנטמח חחר הבחת קרבותיו דודחי לריך להביח קרבותיו טומחה חחר: דר היום שמשר חשא על הנפשה. וכחיב בההוח קרח לחלמר וקדש רחשו ביום שכיפר עליו דהיינו בשמיני: אם כן דימא קרא וקרש את ראשו. ופשיטח דחשמיני דקיימין ביה חיירי ביום ההוח למה לי חס חינו ענין לשמיני דקיימון ביה חיירי ביום ההוח למה לי חס חינו ענין לשמיני

תורה אור השלם 1. וְכִי יְמוֹת מַת עָלִיו בַּפְּתִע פַּתְאם וְטַפָּא ראש נוְרוֹ וְגִלְּח ראשו בִּיוֹם יְגַּלְתְנוּ: במדבר ו ט יְגַלְתְנוּ: במדבר ו ט בתן אָחָר לְעַלָּה עַלִיו מָאָשָר הְטָא אָת הַנָּפָּשׁ וְקַבִּישׁ אַת

מוסף רש"י וקדש את ראשו. למירות טהרה שניה (כריתות ב:).

ראשו בַּיוֹם הַהוא:

במדבר ו יא

פי' הרא"ש

טהרה: מה טהור שנטמא וכו׳ אע״פ שתחלתו היה יכו אע ע שומולונו היה טהור כ״ש טמא שקבל עליו נזי׳ בטומאה: ביום הבאת קרבנותיו. דהיינו ראשו דהיינו גידול שער לנזירות טהרה דכתיב קדוש יהיה גדל פרע: רבי יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו. היינו בז' ולקמן מפרש טעמייהו: מני ר"י בר' יהודה [היא] דאמר נזיר טהרה מז' נות דחיילה. הלכך קרי ביה טומאות הרבה כי כבר התחיל למנות נזירו׳ טהרה ומי׳ אינו מביא אלא קרבן א' דכיון דעדיין לא יצאת שעה שראוי להכיא בה שעה שראר להביא בה קרבן אבל לרבי דאמר נזיי דטהרה לא חיילא עד חי אם נטמא כז' חדא טומאה בח׳ הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן וב׳ קרבנות בעי למיתי: ל) אימתי וקדש את ראשו בזמז שכפר. כלומר בזמז י לכפרה אף אם לא . כפר: א״כ לימא קרא וקדש את ראשו. ותו לא וממילא

א) נראה דכן היה גירסתו בגמ'.